

0668808085

4295

Ministero della Giustizia

Dipartimento Giustizia Minorile
Autorita' Centrali Convenzionali

AA. CC.

A.C. / Aja 80/62/08
Prot. n. 26786
MOLTO URGENTE

Roma, 17 AGO. 2009

Ministero degli Affari Esteri
D.G.I.E.P.M. - Ufficio IV
R O M A
(Telefax n. 06/36918628)

Preg.mo Avvocato
Gabriella de Strobel
V E R O N A
(Telefax n. 045/8011023)

OGGETTO: Minore Roberto BRUNELLI, nato a Verona il 26.11.2003.

Si fa seguito a pregressa corrispondenza inherente al caso in oggetto, per trasmettere la traduzione della comunicazione ricevuta dall'Autorità Centrale ucraina corredata del provvedimento con cui la Corte d'Appello ha disposto il rimpatrio del minore.

Distinti saluti.

Per IL DIRETTORE DELL'UFFICIO
Il Dirigente della Segreteria
(Dr. ssa *Elyna PARASILENO*)

(Ricci)

0668808085

**MINISTERO DELLA GIUSTIZIA
DELL'UCRAINA
13, Horodetskogo St.
Kyiv 01001, Ukraine
Tel./Fax +380 44 278 37 23**

11 agosto 2009

**Ministero della Giustizia italiano
Via Giulia, 131 00186
Roma -Italia**

Ns rif. n°: 26-30/327

Con riferimento al caso relativo al minore **Roberto BRUNELLI**, ci pregiamo allegare alla presente copia della sentenza (in ucraino) emessa il 29 luglio 2009 dalla Corte d'Appello del Distretto di Dnipropetrovsk.

La Corte ha disposto il rimpatrio in Italia del minore Roberto BRUNELLI entro il 1° settembre 2009, accompagnato dal sig. Filippo BRUNELLI e (se lo desidera) dalla sig.ra Ganna LEVADNA.

All.: 10 pagg.

**Il Direttore del Dipartimento per il Diritto Privato Internazionale
e per l'Assistenza Legale Internazionale**

Kateryna SHEVCHENKO (*Firma illeggibile*)

Per traduzione conforme:
IL REVISORE TRADUTTORE - INTERPRETE
Dra.ssa Maria cristina GAGGIANI

Mariacristina Gaggiani
13.08.09.

0668808085

**МИНІСТЕРСТВО
ЮСТИЦІЇ
УКРАЇНИ**

Україна, 01001, м. Київ
вул. Городецького, 13
Tel./fax: +380 44 278-37-23

**MINISTRY
OF JUSTICE
OF UKRAINE**

13, Horodetskogo St.
Kyiv 01001, Ukraine
Tel/fax: +380 44 278-37-23

11.08.2009 № 26-30/304

Na № _____

**Ministry of Justice of Italy
Juvenile Department
(Central Authority for the
Abduction Convention)**

Via Giulia, 131, Rome, Italy, 00186

Referring to the case of the minor Roberto Brunelli, please, find enclosed herewith a copy of the court decision (in Ukrainian) delivered on the 29th of July, 2009, by the Appeal court of the Dnipropetrovska oblast.

The court stated that the minor Roberto Brunelli shall return to Italy accompanied by Mr. Filippo Brunelli and Mrs. Ganna Levaadna (if she desires) before the 1st of September, 2009.

Enclosure: on 10 pages.

Head of Department
of Private International Law
and International Legal Assistance

Kateryna Shevchenko

0668808085

ЧОМЕР ТЕЛЕФОНА:

категорія: 4б

03 АВГ. 2009 16:44 СТР1

Головуючий у першій інстанці: Ткач М. Я.
 Суддя-доповідач: Приходченко А. П.

12033

РІШЕННЯ ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

29 липня 2009 року жалоба суддів судової палати у цивільних справах апеляційного суду
Дніпропетровської області у складі:

*Соломіюччою -
Судді:*

при секретарі

з участю:

Представника заявителя
представників позивача
відповідача.

Представників відповідача:
представника третьої особи

Гайдук В. І.,
Приходченко А. П., Кочковій Н. О.,
Горобець К. В.,
Наливайко М. М.,
Корякова В. М., Мартинової О. В.,
Левадної Г. Г.,
Лєнадіої Л. І., Прокурія І.Л.,
Скрипника В. М.,
Удєвиченко В. О.,

розвіянуши у відкритому судовому засіданні у залі суду в місті Дніпропетровську
цивільну справу за позовом Ернесті Францію, в інтересах якого звернулося із заявою
Міністерство юстиції України, до Левадної Ганни Георгіївни про забезпечення
 повернення дитини до місця постійного проживання, третя особа Амур-
Міністерство юстиції України та представника позивача Мартинової Олени Вікторівни
на рішення Амур-Дніпропетровського районного суду м. Дніпропетровська від
18 лютого 2009 року....

ВСТАНОВИЛA:

У серпні 2008 року Міністерство юстиції України, на виконання міжнародних
зобов'язань Держави за Конвенцією про міжнародно-правові аспекти міжнародного
викрадання дітей, підписаної у Гаазі 25.10.1980, яка була ратифікована Законом України
№ 3303-IV від 11.01.2006 і набула чинності з 01.09.2006 (запід Конвенція 1980), від
імені Ернесті Ф., звернувся до суду з позовною заявою до Левадної Г. Г. про
забезпечення повернення до місця постійного проживання в Італії у м. Вероні на
бульв. Санта Іллукієс, 7, малолітньої дитини Ернесті Франції Роберто, 26.11.2003 року
народження, який походить від узявленого за італійським законодавством плюбу між
Ернесті Ф. та хідігрідічкою Левадною Г. Г., яка після закінчення обіцяного строку
перебування в Україні без згоди позивача утримує дитину на території України з
серпня 2007 року у незадовільних умовах проживання у м. Дніпропетровську на
проспекті Воронцові, 9/30, посилаючись на незаконне
розділення справи чоловіків об'єднанням дітей і посилається на незаконне
утримання чоловідіжкою дитини на території України (а.с.138 т.1). Оскільки
відповідачка відмовляється добровільно повернути дитину до Італії, позивач та
Ернесті Ф., засилуючись на положення Закону, просили ~~зупинити~~ ^{зупинити} позовні

В апеляційних скаргах Міністерство юстиції України та Мартинова О.В., представник Брунеллі Ф., порушують питання про скасування рішення суду першої інстанції з усуненням нового рішення про засудження позову, посилаючись на положене з'ясуванням судом обставин, що мають значення для справи при застосуванні Конвенції 1980 щодо повернення дитини до постійного місця проживання, недоведеність підстав та фактів для застосування ст.ст.13,20 Конвенції 1980 щодо повернення дитини, обґрунтованість висновків суду щодо коробіту строку перебування дитини з дати її переїзду та утримання.

Заслухавши судью-доловідача, вислухавши доводи апеляції представників інстанцій, захочених відповідачами та її представників, представника органу опіки та піклування, які наполягали на законності і обґрунтованості рішення суду першої інстанції, вивчавши матеріали справи, додаткові малолітнього світка Брунеллі Роберто, перевіривши в межах доводів апеляційної скарги та заявлених в суді першої інстанції виконаність і обґрунтованість судового рішення, суд дійпов висновку про необхідність його скасування, виходячи з наступного.

Відмовляючи позивачу у задоволенні його вимог, суд першої інстанції виходив з того, що відшлювідченій після відхода з Італії з малолітнім сином як спосіб самозахисту своїх прав під матеріальського та психологочного насилля в сім'ї, та з огляду на законодавство щодо громадянства України вільно обрали для себе і свого сина місце проживання в м. Дніпропетровську відповідно до гарантованих в Україні конституційних прав і свобод, а позивач та заявник в його інтересах не довели факту незаконного переміщення дитини у спосіб її викрадення, а так само дитина перебуваючи тривалий час в Україні соціально адаптувалася, її забезпечені належні побутові умови, умови для фізичного і духовного, освітнього розвитку, через що існує ризик негативного впливу на психічне здоров'я дитини, різко зміни умову життя, до якого звикла дитина.

Проте з таким висновком суду погодатися не можна.

Встановлено, що Левандіна Г.Г., громадянка України, яка в наступному привнішні також громадянством Італії, 30 жовтня 2003 року за італійським законодавством з громадянином Італії Брунеллі Філіппо, позивачем у цій справі, уклала шлюб, від якого вони мають малолітнього сина Роберто, який народився 26.11.2003 у м. Вероні і має громадянство Італії та України. Їх сім'я спільно постійно проживала у м. Вероні на вулиці Санта Ігууліано, 7, разом з сім'єю батьків Ф.Брунеллі до червня 2007 року, коли відшлювідчач з малолітнім сином вийшли тимчасово в Україну на гостину до її батьків у м. Дніпропетровськ, що не оскаржується і відшлювідчені не заперечує. Дані обставини також підтверджуються письмовими доказами по справі: звідоптвом про одружження, свідоцтвом про народження, доказами про прописку та громадянство Італії, довідками про відвідування дитячого закладу у м. Верона, медичними довідками про нагляд за дитиною в м. Верона, фото (а.с.18,19, 85, 143, 157,170,182, 185-191 том I, а.с. 219-225 т.2).

Також без зір постановлено судом, що відшлювідчач мала повернутися з сином до Італії аварейсом 20.09.2007, про що сказувати дакі про авіаційні квитки (а.с.5-6 т.2), проте не зробила цього, ізъяснюючи такий вчинок виконанням свого шивальнем обов'язку з

0668808085

ролиню прибут до України в м. Дніпропетровськ. Під час розмов з відповідачем про підпорядкування малолітнього сина до їх спільнотою проживання в Італії, дізнався про певні відмінності залишатися разом з дитиною в Україні. Загеречуючи проти цього напір, позивач підтверджує вирішені це питання мирним регулюванням, що підтверджено положеннями сторін та їх представників в судових засіданнях.

Тому, суд київської інстанції вважає, що 28 вересня 2007 р є часом, з якого Брунеллі Ф. має довідатися про порушення його прав спільної з відповідачем батьківської опіки над дитиною. У березні 2008 р Брунеллі Ф. звернувся з заявою до органів юстиції про порушення інженера щодо повернення дитини до місця постійного проживання відповідно до Конвенції 1980 (а.с.13-19 т.1), а 28.08.2008 (повторно) Міністерство юстиції України, представляюча його інтереси, звернулося з позовом до місцевого суду м. Дніпропетровська.

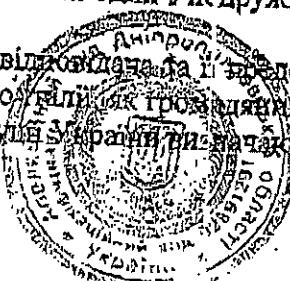
На час підписання Лежедкої Г.Г. з Італії до України разом з дитиною у червні 2007 року письмова згода для залишення дитини на постійне місце проживання за межами Італії у позивача не відбувалася та відповідне судове рішення судді-опікуна не висносилося, оскільки між сторонами було обумовлено тимчасове перебування на Україні, що було підтверджено сторонами та їх представниками у судовому засіданні.

За таких обставин, правовідносина, що виникла між сторонами підпадають під дію Конвенції про цивільно-правові аспекти міжнародного викрадення дітей, вчиненої у Генезі 25.10.1980, яка рахіфікована Законом України № 3303-ЛУ від 11.01.2006 і набула чинності з 01.09.2006, і строки звернення до суду, які передбачені ч.1 ст.12 цієї Конвенції, позивачами не пропущено.

Роз'яснюючи спір у цій справі, колегії суддів виходить з наявного правового конфлікту з однією з інтересів Брунеллі Ф., поз'язаних з реалізацією йим прав батька вимушенно в умовах, в яких такі права втрачають свій дійсний зміст, та з іншого боку права відповідача на материнство, де дитина та забезпечення її реалізації є найвищими інтересами стала захисниками згінення особистісних мотивів матері і батька. З урахуванням цього суд апеляційної інстанції визначає межі своєї юрисдикції та засвоює право до спірних сімейних відносин сторін, які засновані на засадах формально-юридичної рівності та вільному волевиявленні.

На час розгляду справи позивач і відповідач є подружжям, маючи за визначенням ст.ст. 1, 16 Закону України «Про міжнародне приватне право» спільний особистий закон за громадянством Італійської Республіки і відповідно до ст. 66 зазначеного Закону права на обов'язок батьків і їх малолітнього сина визначаються італійським правопорядком, оскільки ця сім'я до фактичного роздільного проживання батьків мала останнє звичайне поільне місце проживання в Італії, де продовжує проживати один з подружжя – позивач.

Висновок суду першої інстанції, твердження відхилені та її представників про неможливість післяренден дитини Роберто Брунеллі до України їх громадянства України, не згуптується на Законі, оскільки ст.ст.4 та 25 Конституції України тиражать публічно-

0668808085

03 НВІ. 2009 10:41: СІРІ

правові відносини між громадянами та державою Україною, в той час як спірні правовідносини між сторонами відносяться до приватноправових відносин, а тому у цій справі не йдееться про відворення, за яким відбувається передача особи владі іноземної державі.

Встановлено судом і не оспорюється сторонами, що до моменту фактичного перебуду вілловій з дитиною до України вона та позивач за італійським правопорядком мати на рівних правах сілької батьківської опіки над їх малолітнім сином, чи то що предмет пред'явлених позову піддаває під визначені цілі та об'єкт захисту за п. «б» ст. 1 Конвенції 1980 і обов'язкової для України відповідно до ст. 9 Конституції України. Тому суд апеляційної інстанції відхиляє будь-які заперечення відповідача та її представників щодо недотримання позивачем і заявником умов позивачем зміні до Мін'юсту викладені всі обставини виникнення колективних прав батьківської опіки та їх стверджуваного корупція, що підлягали доказуванню і перевірді у межах судового провадження.

Суд апеляційної інстанції згідно з ст.ст. 2, 3 Закону України «Про міжнародне правовідношення» з питання визначення місця постійного проживання дитини в цілях підсудності ст. 1 Конвенції 1980 щодо того, чи потерпає від порушення *status quo* дитини, встановлено до ст. 7 Конвенції про юрисдикцію, право, що застосовується, визнання, підпорядкування та співробітництво щодо батьківської відповідальності та заходів захисту дитини, встановлено у Гаазі 19.10.1996, ратифікованої Законом України № 136-У від 14.09.2006 і обов'язкової для України відповідно до ст. 9 Конституції України з 01.11.2008 (далі Конвенція про юрисдикцію 1996), притукає збереження юрисдикції судів держави її влади: Італійської Республіки діти, доки триває судовий розгляд у цій справі і не постановлено рішення про відмову з повернення дитини.

Висадлох ходо суд має розглянути дій відповідача щодо її звернення до органів опіки та піклування та пред'явлення позову через національний суд про визначення місця проживання дитини з матір'ю не інакше, як за визначенням ст.ст. 16, 17 Конвенції 1980 щамаганням легалізувати відносини, що фактично склалися, з наміром підпорядкувати їх праву Україні в обхід закону, що значення для розв'язання спору згідно ст. 10 Закону України «Про міжнародне приватне право» у цій справі не має.

Колегія суддів, відхиляє згідно з ст. 14 Конвенції 1980 доводи відповідача та її представників про відсутність наданої екзекутиви (формальна процедура визнання рішення) щодо рішення цивільного та кримінального суду м. Верони Італійської Республіки від 22.07.2003 та 14.05.2009 про права батьківського піклування. Разом з тим, колегія суддів ще приймає до уваги що рішення через невідповідність їх вимогам п. «а» ч. 1 ст. 9 Європейської Конвенції про визнання та виконання рішень стосовно опіки над дітьми та про поновлення опіки над дітьми, вчиненої у Люксембурзі 25.05.1980 і обов'язкової для України відповідно до ст. 9 Конституції України з 01.11.2008 згідно з Законом України № 135-У від 06.03.2008 про ратифікацію (далі Європейська Конвенція про опіку 1980), однакові дій рішення ухвалені за одностороннім пічином позивача у відсутність відповідача, а так само будь-кого із її представників, що відсутні у судовому засіданні заявили, що відповідно до положень Конвенції про визнання за кордоном судових та позасудових документів у цивільних або комерційних справах, вчиненої у Гаазі 15.11.1965, установленим нею порядком він не було вручено документ, яким

0668808085

порушені судовий розгляд, або аналогічний документ достатній заздалегідь для того, щоб вона могла забезпечити свій захист, а отримала вже ухвалене судове рішення по циркульній зіл 14.05.2009. Італійська державна влада також не виконала надане їй судове доручення щодо надання доказового підтвердження про повідомлену позивачем суду процесу місця проживання відповідача та надіслання відповідних судових документів адвокатичним канцеляріям за фактичним місцем проживання відповідача. Відтак, суд змогти перевіднести дитину до України за рішеннями цивільного та кримінального суду м. Верони Італійської Республіки від 22.07.2008 та 14.05.2009 незаконним відповідно до ст. 14 Конвенції 1980, оскільки такі рішення суперечать конституційним засадам фундаментальних судочинства за ст. 129 Конституції України.

Слідси, визначили межі судового розгляду у цій справі за ст.ст. 11, 303 ЦПК України, суд апеляційної інстанції має перевірити правильність застосування ст.ст. 3, 12 Конвенції 1980 та законності підстав для застосування ст.ст. 13, 20 цієї Конвенції, не розглядаючи питання про те, з ким має проживати дитина за встановленого режиму регулярного проживання батьків: позивача і відповідача, як подружжя, а так само не дотримуючись у цій справі будь-яких рішень, які б встановлювали обмеження щодо права відповідача до дитини і здійснення нею батьківського піклування щодо дитини, а також її виховання дитини, що могло б визначатися як відображення дитини від батьків згідно ст. 170 СХ України.

Концепція суддів дійшла переконання, що знайшло підтвердження зібраними доказами та встановлено, що за своїм особистим законом малолітній Брунеллі Роберто належав до ст. 4 Конвенції 1980 мав законний доміцил за спільним особистим законом обох батьків, а так само за звичайним місцем проживання його сім'ї до тимчасового розміщення - проживав постійно в Італії, звідси на законних підставах він є саксо матір'ю, відповідачем у цій справі, вийшов у червні 2007 року з Італії до кінця вересня 2007 року в Україну, де попри золі позивача і за відсутності його згоди, а відтак самочинно утримується відповідачем від повернення до Італії, перешкоджаючи, таким чином, позивачу ефективно приймати участь у піклуванні про дитину, включаючи виховання, догляд тощо, що він, позивач, здійснював за місцем проживання дитини в Італії.

На підставі цього суд апеляційної інстанції приходить до висновку, що діями відповідача порушені положення ст. 3 Конвенції 1980 лише у формі незаконного утримання малолітнього сина на території України від повернення до Італії більше строку тимчасового перебування, на яке дав згоду позивач, чиї права ефективно порушувалися заживо, що зобов'язує державу Україну за ст. 2 цієї Конвенції вижити усіх надеждних заходів для забезпечення негайного повернення дитини, що неповністю пов'язано з визначенням підстав за ч. 2 ст. 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, втіненої у Римі 04.11.1950, ратифікованої 17.07.1997 Законом України № 175/97-ВР (дані СКПЛ).

Слідчими тлумачено посилівих обоз'язків держави за ст. 3 СКПЛ, наданого у рішеннях Європейського Суду з прав людини, з виконання Конвенції, що може бути автоматичним і має враховувати встановлені виключення з обов'язку повертання

0668808085

різнику з позиціїм післям дитині поверненням, виходячи з найвищих інтересів дитини, та угодо достовірності потреб захисту материнства для недопущення повернення дитини за ст. 20 цієї Конвенції, на які фактично у своїх запереченнях посилається відповідач.

Відповідачка не надала на підтвердження своїх заперечень жодних фактических даних про будь-які її звернення до органів охорони правопорядку Італії щодо скандалів, елересних обрасів чи її адресу чи адресу дитини, щодо застосування фізичної сили, побоїв інших форм насильства з боку позивача та його родини, світчення осіб, з якими б вона спілкувалася під час перебування в Італії, про умова її життя, побут, проведення дозвілля. У зв'язку з цим факти пранізилівого ставлення до відповідачки суд апеляційної інстанції відкидає як непостановлені, а пояснення відповідачки сприймає не більше, як її суб'єктивну особистісну оцінку стосунків в сім'ї, що об'єктивно нічим не підтверджується. З огляду на те апеляційний суд сприймає публікації у друкованих засобах масової інформації (пресі) та повідомлення на телебаченні про обставини життя відповідачки не більше як спробу представити свою версію широкому загалу як загальновідомий факт з подальшим зняттям з себе згідно з ч. 2 ст. 61 ЦПК України об'єкту доказування.

За таких обставин, у суду відсутні підстави вважати, що позивач може бути обвинувачено винічанням ст. 1 Закону України «Про попередження насильства в сім'ї» до фізичного чи психологічного насильства в сім'ї та не зможе запобігти такому насильству чи економічному насильству, загроза якого могла б реальнно відходити від батьків позивача чи інших його близьких родичів, або він виявиться неспроможним ефективно забезпечувати виживання і розвиток дитини. Самі по собі побоювання відповідача з цього приводу, не можуть віправдовувати існування серйозного ризику загальнішої шкоди дитині.

Крім того, будучи вислуханим в судовому засіданні, малолітній Брунеллі Роберто сайдомо, вільно, без стороннього впливу розпорів суду апеляційної інстанції про умови своєї проживання в Італії, про відвідування дитячого виховного закладу, притадав свою Італійську родину, а тому повернення не створить йому нестерпної обстановки з огляду на потреби забезпечення його найвищих інтересів, що полягають, серед іншого, в необхідності забезпечити дитині такі умови розвитку, за яких дитина зможе у майбутньому самостійно реалізувати право на самоідентифікацію мову, стилю, за крімнізмі сморідністю тощо, чому навпаки суперечать односторонні дії відповідача, що реально загрожують зруйнуванню кругозору дитини через суттєве обмеження спілкування батьків і сина, послану втрату дитиною, зокрема, мовних навиків спілкування та розуміння італійської мови.

Левадна Г.Г. обґрунтуючи свою відповідь від повернення посилається також на порушення прастиї в Італії кримінальної справи. На виконання судового доручення апеляційного суду державні органи юстиції Італії надали підтвердження про припинення кримінального переслідування Левадної Г.Г. за заявкою Брунеллі Філіппо про викрадення дитини (л.с. 217 т.2, л.с34 т.3).

З урахуванням наданих у судовому засіданні апеляційного суду державниками позивача гарантії забезпечення позивачем житлових умов відповідно в Італії, а також дійсних прав вимогти у неї відповідно до італійського цивільного законодавства щодо наступтя права користування чужою річчю (особистого сервітуту), відповідаючи

0668808085

інтересами єдиновідану виришити до Італії, супроводжуючи свого сина і продовжуючи з ним спілкування, для роз'язання спору про батьківське піклування в установленому Європейським законодавством порядку, у зв'язку з чим колегія суддів приходить до висновку про несутильність передбачених п. «б» ст. 13 Конвенції 1980 підстав для відмови у покерненні дитини, які б виключали можливість застосування ч. 2 ст. 8 ЄКПЛ для виступниця у праві відповідача на погасіння її сімейного життя, як про це вказував Європейський Суд з прав людини в рішенні від 12.06.2007 у справі «Мамуссо та Вірітістоно проти Італії» (№ НС/E/942).

З'ясовуючи умови проживання дитини в Італії до від'їзду в Україну та за місцем фінансового перебування в Україні та вплив їх на фізичне та психічне здоров'я дитини, в тому числі в разі їх зміни примусовим зворотнім поверненням, місцевий суд переклав тільки доказування на позивача, поставили в основу своїх висновків про ці обставини лише твердження позивача без оцінки їх на достатність для підтвердження вірогідності таких фактичних доказів у зваження з іншими доказами, що суд апеляційної інстанції має зобов'язати суддів засудити відповідача за порушення ст. 8 ЄКПЛ, наданому в рішенні Європейського Суду з прав людини від 11.03.2008 у справі «Карлсон проти Швейцарії» (№ НС/E/999).

Відповідно, правові і моральні засади суспільного порядку не можуть між собою конфліктувати, через що відповідно до ч. 4 ст. 13 ЦК України при злісненні прав особи повинна додержуватися моральних засад суспільства. Тому засади для держави України є дотримання витолошених 20.11.1959 у Декларації Організації загальноміжнародних міжнародно-правових принципів б і 8, за якими дитина, як обставин, має бути серед тих хто геринуті отримують допомогу і захист, і як дитини не може розлучатися з матір'ю, за винятком лише тих випадків, коли це вимушені обставини. Значимість дотримання цих принципів єк звичаєвих норм міжнародного права підтвердила у преамбулі Конвенції ООН про права дитини, через що обов'язок захисту материнства у цій справі визнається судом апеляційної інстанції Італії, - проте в кожному разі вони не можуть бути провалюючими чи роз'ємними за існування рівних умов. Відповідно, колегія суддів зважує на те, що зміст ч. 20 Конвенції 1980 має тлумачитися в загальному контексті предмета правового регулювання цієї Конвенції щодо забезпечення найвищих інтересів дитини, яка потрібна від порушення стабільності умов її виховання та від вилучення з середовища, де вона зростає як людина і повноцінний член суспільства, маючи, таким чином, підтвердений зв'язок, що находить своє формально-юридичне закріплення з боку держави, в тому заскереження про необхідність захисту проголосованих законодавством України основних принципів у груді захисту прав людини й основних свобод, за своїм змістом є більш дужим ніж заскереження про публічний порядок за ст. 12 Закону України «Про міжнародне призначене право», за яким неприпустимим буде застосування неінцидональних чи інших правових норм, які не відносяться до національних, що виникають несумісним з положеннями ч. 4 ст. 13 ЦК України.

Виходячи з міжнародного, у зв'язку з установленими обставинами, в тому числі тим, що характеризують мотивацію відповідачки і причини її дій, суд апеляційної інстанції обмежується оцінкою того, наскільки задовільна, дозволена чи через застосування ст. 12 Конвенції 1980 може призвести до певного результату, нещодавшого лише з точки зору української правозаданості, але також із зору необхідності конституційного ладу і суверенітету України за ст. 145, 157 Конституції України.

0668808085

Колектив суддів відзначає, що були б порушені гарантії права відповідачка на гендерну рівність, за ч. 3 ст. 24 Конституції України, будучи несумісним з національними умовами про іршові принципи, якби у зв'язку з наслідками викопання судового рішення відповідачка була б змущена повернутися для возз'єднання сім'ї в умови незадовілення, що унеможливлювало їй поєднувати материнство з працею, яку вона вільно б обирає, як гарантують ст. 43 Конституції України; позбавляє її матеріальної і моральної підтримки материнства, включаючи пагубження ставлення в сім'ї до матері й дитини за ст. 35 СК України.

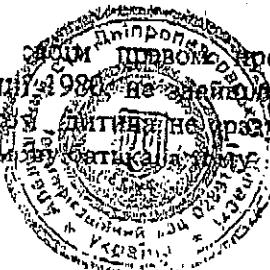
За обставин, що підтверджено поясненнями сторін та матеріалами справи (л. 17 (17-139 т.1)), коли відповідачі в Італії позивачем та його ріцими була надана підтримка, окрім іншого місцевого населення, пройти курси для отримання диплома посвідчення та підтвердити свій освітній рівень повної середньої освіти, якщо належне утримання, харчування, відпочинок та організації дозволяє, вирелії факти у передходжання її у працевлаштуванні та обмеження в житті, свободі пересування, немає підстав стверджувати про відсутність відповідачів згадані судового розпорядження про повернення дитини з Італії членом ч. 3 ст. 24 Конституції України.

ВІ Конституції України закріплює рівність прав і обов'язків подружжя у та окрему охорону державою як материнства, так і батьківства в цілях охорони сім'ї та дитинства, що зазначено своїм розвиток у ст.ст. 11, 12 та «Про охорону дитинства», який відповідно до преамбули визначає цією нормою політику у цій сфері до якої відноситься виконання України за ст. 11 Конвенції ООН про права дитини про боротьбу з проблемами дітей із-за кордону, що імплементована у національне законодавство Закону України «Про охорону дитинства». В цьому контексті відповідачка заскерчуючи проти порушення рівності прав подружжя і батьків щодо дитини у зв'язку з чим повернення дитини відповідатиме наведеним ефективною політики у галузі охорони дитинства.

Зокрема із даних про стан здоров'я дитини (л.с.222,225 т.2 та л.с.48 т.3), у суддів не виникає сумніву щодо відсутності негативного впливу на здоров'я дитини у разі повернення її до Італії, де дитина з народженням була забезпечена медичним обслуговуванням та медичним страхуванням, і таким чином права цієї дитини за ст. 43 Конституції України порушені не будуть.

Європейський Суд з прав людини, неодноразово зауважував, що спільнє проживання батьків з дитиною та безпосереднє їх спілкування складає фундаментальну основу їх сімейного життя (mutatis mutandis, рішення від 04.05.2005 у справі «Монорі против України»). Тому відповідачка на повагу до її сімейного життя може бути піддане обмеженню у поліократичному суспільстві відповідно до ч. 2 ст. 8 ЄСПЛ та ст. 32 Конституції України лише в інтересах громадської безпеки, для захисту прав і свобод інших осіб, тому білько, будучи розлученим з дитиною проти волі, має розраховувати на таємst його права возз'єднання з дитиною у місці останнього спільногого фактичного проживання повної сім'ї, але за умови дотримання балансу з найвищими інтересами дитини.

Твердження відповідачки про зловживання позивачем згідно з первістком про повернення дитини у суперечі їх призначенню за ст. 1 Конвенції 1980 року, згідно з чим підтвердження, оскільки через трипалий розлучення з батьком, дитині не відомий батько на фотографіях та в житті, з важкістю розуміється її відсутність у житті.

0668808085

Відповідно до ст. 24 ст. 15 Конвенції щодо захисту прав дитини в місці обробки помети відповідає чи з корисною метою отримання засобами пориву та насилия.

Слів, інколи розширяється про позернення дитини не встановлює будь-яких обмежень у спінкуванні відповідачка з дитиною, як не встановлює і обмежень обов'язків для неї, то таке розподілення лише спонукає її здійснити вибір розлучення з дитиною чи супроводжувати її до місця постійного проживання бірнгтоованого позивачем (про що зазначено вище), і вибір цей настільки залежить від позивача, що він не встановлені судом будь-які передопини, що у зв'язку з поверненням дитини у своє відповідачу в гарантованих Україною її конституційних правах, а тому тає право на повагу сімейного життя належить визнати недійсним.

Підставами, що на території України відповідач забезпечила дитину належними засобами проживання, належним піклуванням її свого боку, працевлаштувалася для залучення її до позитивного зображення себе та дитини, забезпечила відівдання дитиною виховних засобів з метою розвитку її здібностей, які дали привід стверджувати, що дитина знаходить у Задіїні і повністю адаптувалася, колегія суддів вважає, що ці обставини є лише по належне виконання відповідачем обов'язків матері в період її проживання в Україні до розгляду спору судом. З державою дитину пов'язує виключно позначення своєї матері, але тісніше дитина з Італією за фактами народження і постійного проживання на її території та за походженням від укладеного за італійським законодавством шлюбу між ділянками Італійської Республіки.

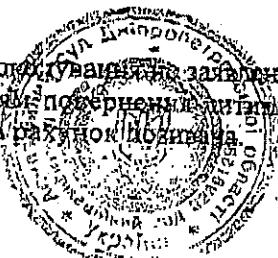
Сроки розгляду даної справи певного місто залежали від поведінки сторін у ході представників, які кожного разу судовик служань наводили нові доводи, які бути розглянути перевірені після збирання відповідних доказів, ускладнюючи, таким чином, вирішення цієї справи.

Також чином, колегія суддів приходиться до висновку, що рішення суду у справі є обґрунтоване і у划算ене з порушенням норм матеріального права, оскільки до чинного права зважених сторін не була застосована ст. 12 Конвенції 1980, яка підлягала зміненню, а тому таке рішення не може бути залишене в силі та відповідно до ст. 302 ЦДК України підлягає скасуванню з ухваленням нового рішення згідно з ч. 2 ст. 314 ЦДК України про задоволення позивника вимог з видаючою розпорядження про повернення дитини.

Відповідно до ст. 2 Конвенції 1980 спосіб захисту порушених прав та засобами захисту позивача, суд апеляційної інстанції згідно з ст. 4 ЦДК України застосовується за необхідність захистити права та інтереси позивача передбаченими п.п. 3, 4 ч. 2 ст. 16 ЦДК України способами, встановивши заборону відповідачу змінювати місце перебування дитини в Україні та передачею дитини позивачу, у чиєму супроводі дитина має пореткую державний кордон України у визначений строк, що не позбавляє відповідачу зваженням супроводжувати сина.

Відповідно до ст. 83 ЦДК України судові витрати і витрати на інформаційно-технічне забезпечення розгляду справи судом першої інстанції підлягають стягненню з відповідача.

Викрати відповідача у судові заслання позивачем до відповідачів засуджених, будь-які зміні, що будуть спричинені прямим виконанням постійного проживання до Італії, відповідно до ч. 2 ст. 26 Конвенції 1980 покладаються на відповідача.

0668808085

Керуючись ст.ст. 38, 309, 313, 314, 315, 317 ЦПК України, судово паната, -

ВИРИШИЛА:

Апеляційні скарги Міністерства юстиції України та прокурора позивача
Філіппо Філіппо та Мартинової Олеані Вікторівни задоволити.

Рішенням Амур-Дніпровського районного суду м. Дніпропетровська від 18
жовтня 2009 року скасувати і ухвалити нове рішення.

Італій Брунеллі Філіппо, в інтересах якого звернулося із правого Міністерство
юстиції України, до Левадної Ганни Георгіївни про забезпечення повернення дитини до
Італії, де вона проживала з задоволити.

Дитину утримувавши в Україні відповідно до Левадної Ганни Георгіївної від
11.11.2003 року до наїї малолітнього Брунеллі Роберто, 26.11.2003 року народження,

зберегти малолітнього Брунеллі Роберто, 26.11.2003 року народження, до
Італії, де вона проживала з задоволити.

З території України здійснити до першого вересня 2009 року.

Левадній Ганні Георгіївні змінювати місце перебування в Україні
Брунеллі Роберто, 26.11.2003 року народження, до моменту його передачі батькові
загально.

Узвалити заборону вивезення Брунеллі Роберто, 26.11.2003 року народження,
з території України, покладену ухвалою апеляційного суду Дніпропетровської
області від 20 липня 2009 року після передачі його батькові Брунеллі Філіппо.

Суд зобов'язати нарахувати на рахунок Леваднії Ганні Георгіївні і стягнути з неї
Держави України вісім гривень 50 коп. судового збору та сім гривень 50 коп.
Інформаційно-технічне забезпечення розгляду справи.

Дорогий рішення покладти на Підрозій примусового виконання рішень
Державної виконавчої служби Головного управління юстиції у
Дніпропетровській області. Викрати, що будуть пов'язані з примусовим виконанням
рішення щодо дитини до Італії, покласти на Брунеллі Філіппо.

Кошко рішення залогової сиди з моменту проголошення і може бути оскаржене
відповідно до Міністерства внутрішніх справ України та до посольства Італії в
Україні.

Нижче набирає законної сили з моменту проголошення і може бути оскаржене
відповідно до Міністерства внутрішніх справ України та до посольства Італії в
Україні.

Голова суду

Суддя

Філіппо

20.04.2009 року

Апеляційний суд